

Олексій Лейберов (Ніжин)

«ОДУШЕВЛЯЯСЬ ЛЮБОВЬЮ И УСЕРДИЕМ К НАРОДУ И ОТЕЧЕСТВУ...»: НІЖИНСЬКІ ОПОЛЧЕНСЬКІ ПОЛКИ В НАПОЛЕОНІВСЬКИХ ВІЙНАХ

Початок ХІХ століття в історії Європи позначений майже безперервними війнами коаліцій європейських держав проти наполеонівської Франції. Не залишилась осторонь і Російська імперія. Увесь економічний потенціал країни та її чисельна армія були кинуті на боротьбу проти “корсиканського вискочки”. Окрім регулярної армії у військових діях активно брали участь і ополченські частини.

На жаль, питання військової історії не належать до пріоритетних у сучасній історичній науці. Мало уваги приділяється дослідженню цих героїчних сторінок вітчизняної історії та ролі українських ополченських частин, мало вивченні питання організації та бойової діяльності нерегулярних військових частин у складі російської армії. Історіографія проблеми нараховує обмежену кількість наукових досліджень. У дореволюційний період світ побачили роботи В.Апхутіна, А.Кабанова, І.Павловського, Я.Преженцева, Ф.Петрова [1-5]. У радянській період даним питанням займались В.Бабкін, Г.Гербільський, В.Стрельський [6-8]. Останнім часом з’явився ряд робіт місцевих дослідників з даної тематики [9 -10].

Після жорстокої поразки російської армії у грудні 1805 р. під Аустерліцем, Росія не полишала надії взяти реванш і тому вже у наступному році взяла участь у четвертій антифранцузькій коаліції, до якої крім неї увійшли Великобританія, Прусія та Швеція. Розгром пруських армій у жовтні 1806 р. поклав увесь тягар боротьби на російську армію. Прагнучи збільшити армію, у вересні було оголошено додатковий рекрутський набір (по 4 особи з 500 душ), а 30 листопада Олександр І видав маніфест, у якому проголошує “...о составлении и образовании повсеместных временных ополчений или милиции...” Формування ополченських частин розпочалося в центральних губерніях, зведених у сім областей. Чернігівська губернія увійшла в ІІІ область і повинна була виставити 33тис. ратників [11]. З ратників, зібраних у губернії, формувалось губернське земське військо, а з зібраного в окрузі – обласне міліцейське військо. Губернії, які не увійшли до складу областей, повинні були утримувати ополченців та виділяти кошти на їх озброєння. На Ніжинщині була зібрана потрібна кількість ополченців, але наказу, що робити з ними далі, не надійшло. 14 червня російська армія була розгромлена у Східній Пруссії, під Фрідландом і вже на початку липня Росія була змушена підписати з Францією мирну угоду. Саме тому у вересні 1807р., земське ополчення було розпущено [12].

З початком бойових дій на території Російської імперії першим і головним напрямком діяльності місцевих урядових органів стало формування козачого і земського ополчення. Козачі ополченські частини почали формуватися за так званим попереднім розпорядженням від 5 червня 1812р., ще до видання царського маніфесту. Тільки 6 липня 1812 р. імператор Олександр І, що знаходився у військовому таборі російських військ під Полоцьком, підписав маніфест “ко всем сословиям и состояниям, духо-

вним и мирским”. У ньому зазначалося: “Неприятель вступил в пределы наши и продолжает нести оружие свое внутрь России, надеясь силою и соблазнами потрясти спокойствие великой сей державы... Сего ради при всей твердой надежде на храброе наше воинство полагаем мы за необходимо нужное собрать внутри государства новые силы, которые, нанося новый ужас врагу, составляли вторую ограду в подкреплении первой и в защиту домов, жен и детей, каждого и всех” [13]. Ініціативу державної влади одразу підтримала і православна церква. Синод прийняв звернення “к чадам российской церкви”, у якому закликав “... примите оружие и щит, да сохраните верность и охраните веру отців наших... Не шадите временного живота вашего для защиты Отечества и покоя церкви...”

Козак кінних полків Чернігівського ополчення 1812-1815 років

Протягом місяця на території Чернігівської губернії було сформовано 6 кінних полків по 8 ескадронів у кожному [14]. З козаків Чернігівського та Ніжинського повітів в Чернігові був організований Перший козачий полк Чернігівського ополчення під командуванням полковника Семеки. В полк зараховувалися не лише козаки, а й представники міщанського стану, причому, як зазначав учасник, “якість людей визначалася лише здатністю до верхової їзди без будь-якого обмеження віку та зросту” [15]. Усі козаки, які вступили до ополчення, звільнялися від сплати оброчних статей по 6 руб. з душі і сплачували лише подушну подать. Разом із тим в полк зараховувалися і дворяни, переважно на офіцерські посади. Ті з них, хто не мав чинів, приймалися унтер-офіцерами, хто служив в міліції – першими офіцерськими чинами, відставні військові – з чинами,

отриманими під час звільнення у відставку. Але відсоток дворян був незначний, і протягом усього часу існування полку відчувалася гостра нестача офіцерських кадрів. Полк, в якому служили ніжинські козаки, був найчисельнішим із усіх козачих ополченських полків Чернігівщини і на кінець літа 1812 р. нараховував 1236 чоловік [16].

Козачі ополченські полки не ввійшли до складу регулярного козачого війська і тому перебували на утриманні громади, на що в губернії було зібрано 2233 тис. руб. Усі кошти були використані на закупівлю необхідного козакам спорядження та зброї, адже кожен воїн “повинен був мати коня, кінську зброю та мундирний одяг по зразку, ... повинен був мати три сорочки, дві пари чобіт, дві пари онуч (полотняні та сукняні), шапку... з решетилівських смушок, чорну бурку, нагайку та два пояси” [17].

Своє бойове хрещення ніжинські козаки прийняли у вересні 1812р., коли полк, разом з загоном піших ополченців, переправився через Дніпро поблизу села Старе і зайняв позицію між Речицею та Гомелем. Саме під Речицею козаки, разом з регулярними частинами, які прибули з Мозиря, в кінці вересня розгромили загін з польської дивізії Я.Х.Домбровського, що змусило останнього відступити до Могильова, відмовившись від подальшого наступу [18]. Після цього Перший козачий полк Чернігівського опол-

чення в активних бойових діях кампанії 1812 р. участі не брав, згідно з іменним наказом імператора він залишився в Чернігівській губернії для “утримання тиші.” Але вже на початку січня 1813 р. полк був направлений до діючої армії і взяв участь у бойових діях на території Великого Герцогства Варшавського. Особливо відзначилися ніжинські козаки під час облоги фортеці Нове Замостя в листопаді 1813 р., яку захищала чотиритисячна польська залога. Під час тривалої облоги полк зазнав значних втрат, головним чином від голоду та хвороб. Командир 6 Полтавського козачого полку М.Свічка, який був учасником цих подій, повідомляв : “...каждый солдат получает не более фунта хлеба в день и на неделю полтора фунта конского мяса... В этот день была сильная вылазка. Пули и ядра летели как град. Но закончилось малыми потерями с нашей стороны” [19]. У січні 1814р. полк скоротився до 885 чоловік і був залишений у Польщі на переформування, а в вересні був введений до складу 7 корпусу генерала від інфантерії Д.Є.Сакена, який входив до 3 Західної армії [20].

Із завершенням закордонного походу російської армії полк повернувся до Ніжина, де його було розформовано, а козаків розпущено по домівках.

Разом із козачими частинами формувалося і земське ополчення. Передбачалося, що ополченські загони Чернігівської губернії повинні “составить второй эшелон в поддержку армии регулярной ...” та “використовуватися як охорона от вторжения неприятельских шаек со стороны губерний Могилевской и Смоленской, где происходили военные действия” [21].

Організація Ніжинського внутрішнього ополчення, як складової частини загальногубернського, почалася в кінці липня 1812 р. Згідно з царським маніфестом організація ополчення доручалася повітовому дворянству. Пропонувалося на повітових з'їздах дворян кожної губернії визначити кількість кріпосних, які будуть записані до земського війська, а також виділити кошти на забезпечення ратників зброєю, одягом та провіантом. На черговому зібранні ніжинського дворянства, яке відбулось 24 липня, було прийнято рішення: “одушевляясь любовью и усердием к народу и отечеству начать прием помещечьих крестьян из каждых 15 ревизских душ по одному человеку...”, а також казенних селян та представників міських станів. Кріпосні селяни, які склали основу ополчення, записувались у полк дуже охоче, розраховуючи на те, що після завершення війни одразу отримують волю. Так із поміщицьких володінь графа Безбородько до ополчення вступило 89 чоловік, графа Румянцева – 82, з казенних селян села Лосинівки – 36 чоловік, а також 57 ніжинських міщан (серед них найпершими заяви подали дворяни В.Малієвський, Д.Ростов, К.Саханський та І.Ващенко) [22]. Але поряд із самовідданістю були випадки і “непатріотичної поведінки”. Так, наприклад, сам предводитель ніжинського дворянства Матвій Почека виставив із своїх володінь всього 7 ополченців замість 22.

Уже 2 серпня ніжинський маршал звітував командирі Чернігівського ополчення генерал-лейтенанту М.В.Гудовичу: “...приступил к призыву защитников с помещечьих владений... принято в защитники 664 человека”, але при цьому він зазначив, що “сии ратники вооружены только одними пиками” [23]. Командиром Ніжинського

піхотного полку ополчення був призначений відставний підполковник Г.Г.Левицький, одночасно він керував і Борзнянським ополченням.

Узявши за основу комплектування структуру армійських регулярних частин, планувалося, що піхотний полк ополчення буде складатися з 4 батальйонів по 4 сотні в кожному (сотня – 150 ратників). Однак цієї норми часто не дотримувалися. Ніжинський піхотний полк земського ополчення (офіційна назва) був двобатальйонний. Він складався з двох частин, які в документах називались “половинами”, першою командував штабс-капітан Шаула (вона нараховувала 5 сотенних начальників, 10 п’ятидесятних начальників та 674 ратників), а другою – сам Левицький (6 сотників, 12 п’ятидесятних начальників та 756 ополченців-ратників, або як їх називали – захисників) [24]. Таким чином Ніжинський полк за кількістю ополченців навіть трохи перебільшив чисельність, яка планувалася з самого початку, у ньому проходило службу 1465 чол., замість планованих 1447. Слід зауважити, що Ніжинське ополчення було одним з найбільших за своєю чисельністю у Чернігівській губернії, поступаючись тільки Новозибківському (1950 чол.) та Суразькому (1482 чол.).

У зв’язку з тим, що дворянам та рядовим ратникам ополчення жалування з державної казни не передбачалося, на зібранні ніжинського дворянства було прийнято рішення оголосити збір потрібних коштів із населення повіту. Передбачалося, що кожен поміщик-власник кріпаків внесе по 50 коп. за кожен ревізку душу чоловічої статі. На цьому ж зібранні було встановлено і розміри річного жалування офіцерському складу полку “повітовому начальнику та його заміснику – 700 карбованців, сотенним начальникам по 400 карбованців, п’ятидесятникам по 200 карбованців...” [25]. У Ніжині була створена спеціальна комісія, яку очолив місцевий поміщик штабс-капітан В.М.Моттаніса, комісія повинна була збирати і зберігати кошти. Вже за перші місяці діяльності було зібрано 7701 руб. з поміщиків повіту, ніжинські міщани та міський магістрат пожертвували 1400 руб. Також 442 руб. 84 коп. надійшло дворянських пожертвувань та 600 руб. було внесено до комісії від казенних селян Лосинівської волості. Восени 1812 р. зібрана сума складала 11780 руб. 84 коп. [26]. На ці кошти планувалося закупити ополченням вогнепальну та холодну зброю, а також придбати військовий однострій. Конкретно визначеної форми військового одягу для ополченців не існувало, але передбачалося, що “...пешие воины сохранят свое крестьянское платье. Прочие принадлежности к одежде по их состоянию. Фуражку на голове имеют суконную ... на каждой из них имеют выбитый из медной латуни крест с изображением на оной вензельного знака его императорского величества и с надписью “За Веру и царя”. Сапоги черные с такими голенищами, чтобы в осеннюю и холодную погоду сверх шаровар одевать могли...”. Крім того, кожному ратнику необхідно було мати ранець, у якому він повинен носити сорочку, повстяні штани, рукавиці, портянки, запасні чоботи та триденний запас сухарів.

З частин Чернігівського ополчення в кінці серпня – на початку вересня був сформований кордонний рубіж від села Ключи Городнянського повіту до села Осадчини Остерського повіту. У жовтні друга “половина” ополчення Ніжинського повіту отримала наказ “виступить в Остерский повет для содержания кордонного пути по реке

Днепру” [27]. У цей час “перша” половина ополчення квартирувалася в Житомирі. На жаль, ніжинцям так і не довелося відзначитися в боях з противником у кампанії 1812 року. У листопаді в рапорті на ім’я М.І.Кутузова М.В.Гудович відзначав: “... после число важных дел с неприятелем не было, приводимы только бывають отдавшиеся в плен разных наций воины неприятельские в небольших партиях, для фуражирования шатающихся...” [28].

Із завершенням військових дій на території Російської імперії Ніжинське тимчасове ополчення взяло участь і в закордонних походах російської армії. Згідно з генеральним планом наступу планувалось використати ополченські полки “... для блокады разных крепостей, ... для поимки мародеров и преследования неприятеля”. Командування частинами Чернігівського ополчення прийняв на себе генерал-майор Я.М.Шемшуков, а ополченські полки були включені до складу окремого корпусу генерал-лейтенанта С.Л.Радта, який діяв на території Великого герцогства Варшавського проти військ італійського віце-короля Ежена Богарне.

Уже в січні 1813р. “перша” половина ополчення з Житомира була переведена до Рівного (там вона несла караульну службу), а згодом до Польщі. Друга “половина” разом з Борзнянським ополченням було передислокована до Мінська, а Мглинське та Стародубське – до Брест-Литовського [29]. Ніжинський полк взяв активну участь в облозі фортеці Замостя, яка почалась на початку лютого. У журналі бойових дій генерал Радт повідомляв, що “Приближаясь с вверенными мне войсками к крепости Замостью, показался неприятель в разных пунктах и намерением сделать сопротивление; но по всех пунктах был опрокинут, причем взято в плен более ста человек, и неприятель принужден был ретироваться к крепости в великом беспорядке... Потеря с нашей стороны убитыми и ранеными весьма мала в сравнении с неприятелем”. Але далася ознаки неготовності росіян, й облога затянулася. Комендант фортеці девізійний генерал М.Гауке повідомляв, що “у русских нет осадной артиллерии и они не довольно сведущи в инженерной части, потому надеюсь, что город может удержаться”. Уперші місяці облоги ополченці зазнали значних людських втрат. Головною причиною були не стільки ворожі кулі, скільки голод та холод. Очевидець подій, російський офіцер Андрій Раєвський, у своїх спогадах згадував становище, в якому він знайшов ополченські частини. “Долговременный поход и биваки истребили одежду и обувь, полушубки остались в России, нечем было предохранить воинов от наступившей стужи...” [30]. Однією з причин неготовності інтендантської служби полку до суворої зими стала банальна розтрата казенних коштів, зібраних дворянством, ... самим командиром полку Григорієм Левицьким. У грудні 1812 р. гроші, зібрані дворянською комісією в сумі 10224 руб. 34 коп., були передані командирі ополчення Левицькому для виплати жалування ратникам та забезпечення їх потреб. Жалування 1447 ратників склало 4341 руб., в той час як на власні потреби і на так звані “непередбачені витрати” командир ополчення виділив 4883 руб. На забезпечення потреб ратників інтендант Борщевський отримав лише 1000 руб. Ці гроші були використані на придбання чобіт та іншого одягу, але їх не вистачило [31]. У розтраті коштів підполковника Левицького прямо звинуватив штабс-капітан Шаула, командир

першої “половини” полку. В рапорті ніжинському маршалу М.Почечі він скаржиться, що дружини Чернігівського, Козелецького, Борзнянського та другої “половини” Ніжинського полків жалування отримали, а в його “половини” ополчення немає грошей, щоб придбати найнеобхідніше. Не отримавши грошей від Левицького, Шаула був змушений витратити свої власні. Він придбав кожухи, шапки, шаровари, рукавиці, чоботи і навіть папір для канцелярії, всього на суму 804 руб. 70 коп., крім того, він не одержав 954 руб. жалування за службу [32]. Гроші були видані тільки в червні місяці, після спеціального наказу головнокомандувача.

Перші місяці облога тривала дуже мляво, але навесні французи активізували свої дії, це було зумовлено тим, що в фортеці почався страшний голод. У кінці березня С.Л.Радт повідомляв ставку, що “в крепости умирают до 20 человек из гарнизона, не превышающего свыше 3 тысяч человек. Неприятель 31 марта сделал вылазку из крепости и атаковал нас в трех пунктах, но был повсюду отражен и гнан до самой крепости, потеряв убитыми 3 офицеров и 60 рядовых, с нашей стороны убит 1 рядовой и 5 ранено”. На початку листопада фортеця капітулювала, залога склала зброю і була розпущена по домівках, а трофеями переможців стали 136 гармат та гарнізонна грошова каса [33]. Облога Замостя стала першою і останньою військовою операцією ніжинських ополченців у закордонних походах. Після визволення Польщі та Німеччини почалося поступове розформування всіх ополченських частин. Це в першу чергу торкнулося офіцерського корпусу. Згідно з грудневою постановою Сенату: “для пополнения недостатка офицеров велено: обвестить во всех губерниях, что офицеры ополчений принимаемы будут в армейские полки теми чинами, какие назначены для ополчения”. Значна частина офіцерського складу була переведена до полків регулярної армії.

У відповідності з наказом військового міністра Барклая де Толлі 30 вересня 1814 р. Ніжинський піхотний полк тимчасового ополчення був ліквідований, а ратники-кріпаки, отримавши по п’ять карбованців “бойових”, були повернуті своїм поміщикам.

Нам вдалося з’ясувати прізвища частини дворян, які вступили до земського ополчення, але документи ніжинського місцевого архіву не дають можливості прослідкувати подальшу долю всіх героїв (див. додаток). Ми не можемо сказати, які були втрати в особовому складі, на жаль, для більшості учасників ополчення війна не принесла великих лаврів. Так, за формулярними списками 1814 р., бачимо, що учасник ополчення 1807 р. (служив сотенним начальником) та 1812 р. (п’ятдесятний начальник та одночасно полковий ад’ютант) Тимофій Хоменков, який після розформування ополчення керував відділенням пересувного шпиталю, з яким дійшов до самого Парижу, отримав тільки “Высочайшее благоволение с ношением мундира”. А по дворянських списках за 1818 р. М.І.Католой, М.І.Павловський, І.О.Стефановський, І.О.Адасовський, С.П.Філонович та І.Ф.Юрчевський залишилися без нагород та у тих же чинах, в яких перебували в 1812 р. [34]. Винятком була доля п’ятдесятного начальника І.О.Шпаковського. Під час служби у Ніжинському полку його начальник штабс-капітан Шаула у своєму рапорті доповідав “... и в течении всей его службы, оказывал рвение и способность к оной”. Пізніше, вже служачи наглядцем богемських шпита-

лів та комісіонером празьких транспортних складів виконував "... должность со всяким успехом и неусыпным старанием, а при том вел себя честно и добропорядочно, как долг доброму дворянину следует и ни в каких худых поступках никем не замечен почему комиссионерство постановило ... рекомендовать его к дальнейшему его поощрению..." В серпні 1814 р. його було нагороджено срібною дворянською медаллю за військові кампанії 1812-1814 років, та її він отримав тільки в березні 1817 р. [35].

Підсумовуючи, слід наголосити, що в кампанію 1806 року ополченські частини були створені як стратегічний резерв регулярної армії, а вже у Вітчизняній війні 1812 р. та закордонних походах виступали як самостійні військово-тактичні одиниці. Однак не зважаючи на хоробрість, мужність, великий патріотизм проявлені в ході військових дій, ополченські формування виявили і ряд серйозних недоліків. До них слід віднести невисоку ефективність під час військових операцій, значні не бойові втрати, слабку дисципліну, неукомплектованість офіцерськими та унтер-офіцерськими кадрами, відсутність мобільності, погану взаємодію з частинами регулярної армії. Саме це змусило російське командування відмовитись від активного використання ополченських полків у бойових діях, а використовувати їх для несення тилової, гарнізонної та обозної служби. Попри всі негативні моменти, ополчення мало дві особливості, які зробили цей вид військових формувань достатньо стійким у російській армії. Це, по-перше, його масовість, яка давала можливість створити резерв для регулярної армії. По-друге, його відносна дешевизна (для державної скарбниці), адже всі видатки на озброєння та утримання полків перекладалась на "місцеві бюджети" губерній, що їх організовували. Практика організації допоміжних формування проіснує ще півстоліття і буде ліквідована тільки в ході військових реформ 60-70-х років XIX століття.

Необхідно визнати, що проблеми військової історії, що становлять славу сторінку історії нашого міста продовжують викликати інтерес краєзнавців та потребують подальших, глибоких пошуків та досліджень.

ПОСИЛАННЯ

1. Апухтин В. Народная военная сила. Дворянское ополчение в Отечественную войну. – М., 1912.
2. Кабанов А. Ополчение 1812 года / Отечественная война и русское общество. В 5 тт. – Т.5. – М., 1912. – 220 с.
3. Павловский И. Малороссийское казачье ополчение в 1812 году по архивным данным. – К., 1906. – 40 с.
4. Преженцов Я. Государственное ополчение. Исторический очерк. – СПб., 1889. – 250 с.
5. Петров Ф. Государственное ополчение. Исторический очерк и сравнительное исследование действующего положения о государственном ополчении по русскому и иностранному законодательствам. – СПб., 1901. – 170 с.
6. Бабкин В. Народное ополчение в Отечественной войне 1812 года. – М., 1962. – 270 с.
7. Гербільський Г. Українські козацькі полки і українське ополчення в боях Вітчизняної війни 1812 року // Наукові записки Львівського державного університету ім. І.Франка. Серія історична. – Т. XXV. – Львів, 1953.
8. Стрельский В. Участие украинского народа в Отечественной войне 1812 года // Наукові записки Київського державного університету ім. Т.Г.Шевченка, – Т. XI. – К., 1952.
9. Чуприна М. Участь населення Чернігівщини у війні проти французьких загарбників // Сіверянський літопис. – 1998. – №3. – С. 62-71.

10. Уривалкін О., Лейберов О. Ніжинський полк в подіях 1812 року // Вісник Чернігівського державного педагогічного університету імені Т.Г.Шевченка. – Вип.15. Серія: історичні науки: № 1: Збірник. – Чернігів, 2002. – № 15. – С. 21-28.
11. Строчков А.А. История военного искусства. В 4-х тт. – Т.3. – М., 1994. – С. 301.
12. Там само. – С. 303.
13. Відділ Державного архіву Чернігівської області в м. Ніжині (далі – ВДАЧОН), ф. 343, оп. 1, спр. 213, арк. 4.
14. Апухтин В. Вказана праця. – С. 76.
15. Павловский И. Вказана праця. – С. 7.
16. Макаров Н.В. Народы России в Отечественной войне 1812 года. Заграничные походы русской армии. – М., 2002. – С. 456.
17. Павловский И. Вказана праця. – С. 7.
18. Там само. – С. 36.
19. Там само. – С. 24.
20. Макаров Н.В. Вказана праця. – С. 455.
21. Там само. – С. 459.
22. ВДАЧОН, ф. 343, оп. 1, спр. 213, арк. 34зв.
23. Там само, ф. 343, оп. 1, спр. 196, арк. 20.
24. Там само, ф. 343, оп. 1, спр. 213, арк. 11, 31.
25. Там само, ф. 343, оп. 1, спр. 213, арк. 3.
26. Там само, ф. 343, оп. 1, спр. 213, арк. 31.
27. Там само, ф. 343, оп. 1, спр. 213, арк. 11.
28. Макаров Н.В. Вказана праця. – С. 431.
29. ВДАЧОН, ф. 343, оп. 1, спр. 213, арк. 46-47.
30. Макаров Н.В. Вказана праця. – С. 442.
31. ВДАЧОН, ф. 343, оп. 1, спр. 213, арк. 31.
32. Там само, ф. 343, оп. 1, спр. 213, арк. 32.
33. Подмазо А.А. Большая Европейская война 1812-1815 годов: Хроника событий. – М., 2003. – С. 242.
34. ВДАЧОН, ф. 343, оп. 1, спр. 570, арк.10зв, 11, 12зв, 17.
35. Там само, ф. 342, оп. 1 спр. 286, арк. 23 зв.

додаток

Список Ніжинського піхотного полку

Повітовий начальник: підполковник Г.Г.Левицький.

Заступник повітового начальника: штабс-капітан Шаула.

Батальйонні начальники: поручики М.І.Католой, С.В.Жила.

Сотенні начальники: титулярні радники Я.П.Скорина, М.І.Купенко, підпоручики А.Ф.Шаула, І.О.Стефановський, О.І.Мілович, губернські секретарі П.А.Єршов, поручик І.Ф.Юрчевський, прапорщик П.Г.Стеблинка, колезький регістратор Д.П.Овжаровський.

Полковий ад'ютант: Т.С.Хоменков.

П'ятдесятні начальники: колезькі регістратори Г.Д.Котляревський, Я.Г.Шпакович, корнети І.А.Мазуров, А.І.Нешерет, П.О.Марсов, прапорщик М.І.Павловський, колезькі регістратори І.О.Адасовський, С.П.Філоновський, К.Г.Діаковський, Я.А.Бедненко, І.О.Шпаковський, дворянин К.К.Соханський, Д.С.Ростов, губернський регістратор І.П.Вашенков, І.Ф.Юрчевський, В.І.Малієвський, дворяни К.В.Попов, С.П.Марсов, Г.В.Вашенков.